

F. t. l. om beskatningen af pensionsordninger m.v.

skab. Efter de herom gældende bestemmelser skal et sådant generalagentur have depot her i landet, der modsvarer agenturets aktuarmæssigt opgjorte forpligtelser, og agenturet fremtræder for så vidt i denne relation som et selvstændigt forsikrings-selskab.

Forslaget adskiller sig på dette punkt fra renteforsikringsloven, hvorefter også forsikring oprettet i udlandet i derværende forsikrings-selskaber er omfattet af reglerne om fuld fradragsret for præmiebetalinger m. v. Den foreslåede ændring skyldes dels, at undersøgelsen af, om en udenlandsk forsikringsordning opfylder de skattemæssige vilkår for fuld fradragsret m. v., i praksis volder store vanskeligheder, navnlig som følge af de forskelligartede forsikringsbetingelser, der her kan være tale om, dels at reglerne om pligt til at indeholde afgift om kontrollen med udbetalingerne påbegyndelse m. v. ikke kan praktiseres over for udenlandske ordninger. Derimod vil præmier til en udenlandsk forsikring efter forslaget fortsat være fradragsberettigede inden for den i § 50 omhandlede fradragsramme. Der kan i øvrigt henvises til bemærkningerne til forslaget § 63.

I modsætning til hvad der gælder efter forslaget § 8, nr. 1, og § 10, nr. 1, hvorefter det pågældende forsikrings-selskab skal være berettiget til at drive livsforsikringsvirksomhed her, er det i § 4 alene foreskrevet, at selskabet skal være berettiget til at drive forsikringsvirksomhed her. Forskellen skyldes, at § 2 også omfatter invalideforsikring, som vil kunne tegnes i et skadesforsikrings-selskab.

Forsikringen skal opretholdes med forsikringstageren som forsikret og ejer af forsikringen. Hvis indbetalingerne helt eller delvis foretages af en arbejdsgiver som led i en pensionsaftale, kan arbejdsgiveren dog stå som forsikringstager, men i så fald med arbejdstageren som forsikret og ejer af forsikringen.

Kravet om, at forsikringstageren, respektive arbejdstageren, skal være forsikret, d. v. s. at forsikringen skal være tegnet på dennes liv, skal sikre, at ordningen fremtræder som en pensionsordning. Der skal således være tale om enten en livrente- eller invaliderenteforsikring, hvorved der alene tilskrives alders- eller invalidepension, så længe den pågældende arbejdstager eller selvpensionist selv er i live, eller en overlevelserente, hvorved der efter den pågældendes død tilskrives eventuel efterlevende ægtefælle eller mindreårige børn enke-, enkemands- eller børnepension. Efter renteforsikringsloven gælder der ikke noget tilsvarende vilkår om, at en forsikring skal være tegnet på „hovedpersonens“ eget liv, men en bestående forsikring, der på dette punkt ikke op-

fylder forslagets vilkår (f. eks. en livrente, der som led i en pensionsordning for en arbejdstager måtte være tegnet med arbejdstagerens hustru som forsikret), vil kunne fortsættes uændret, jfr forslaget § 7.

Ved forsikringens „ejer“ må forstås den person, som har samtlige ejerbeføjelser i henhold til forsikringsaftalen, herunder navnlig retten til at oppebære samtlige forsikringsydelse, så længe han lever, og til at bestemme, hvem der som begunstiget skal være berettiget til forsikringsydelse (overlevelserente) efter hans død samt til at disponere over forsikringen ved genkøb eller lignende — i det omfang sådan disposition efter forsikringsaftalens indhold måtte være mulig. Ejervilkåret vil dog ikke være til hinder for, at den pågældende ved aftale med trediemand forpligter sig til i et nærmere angivet omfang at undlade ændringer i en bestående forsikringskontrakt. En sådan båndlæggelseaftale vil næppe være praktisk forekommende i selvpensioneringsordninger. I aftalen vedrørende en pensionsordning i ansættelsesforhold, der hviler på forsikring, vil der derimod normalt være optaget sådanne båndlæggelsesvilkår, at arbejdstageren ikke uden arbejdsgiverens samtykke kan foretage nogen disposition vedrørende forsikringen, så længe denne løber. I henhold til renteforsikringslovens § 3, stk. 1, er det et skattemæssigt krav, at der mellem arbejdsgiver og arbejdstager er aftalt sådan båndlæggelse, og der vil ikke efter forslaget være noget til hinder for, at der fremtidig træffes tilsvarende båndlæggelseaftale.

Hvis derimod ejerbeføjelserne vedrørende en bestående forsikring overføres til en anden person, indtræder der afgiftspligt efter forslaget § 30.

Af forslaget § 17 fremgår, at arbejdsgiveren i visse tilfælde kan forebeholde sig retten til udbetaling fra forsikringen. I det omfang sådanne „tilbageførselsforbehold“ er gældende, kan arbejdsgiveren ikke anses som egentlig ejer af forsikringen, og § 17 må for så vidt ses som en undtagelse fra ejervilkåret.

En anden undtagelse fra ejervilkåret gælder vedrørende overlevelserente, hvad enten en sådan er oprettet som selvpensioneringsordning eller som led i en pensionsaftale med en arbejdsgiver, jfr. sidste punktum i stk. 2, hvorefter reglerne også omfatter overlevelserente, der opretholdes med ejerens ægtefælle eller tidligere ægtefælle som forsikret. Det typiske eksempel herpå vil være en overlevelserente, der er tegnet på mandens liv, og som ejes af hustruen. Bestemmelsen kan ses i sammenhæng med den i de indledende bemærkninger nævnte lov om bevarelse af enkepensionsret ved separation og